

Серия:

Тема: Следвай примера

Филипяни 2:19-30

Дата:07/02/2016г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА

БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр.Варна;

Бул."Сливница 98/100

1. УВОД-

Миналата неделя разгледахме примера на Исус и на Павел. Тази неделя искам да продължим с примера на Тимотей и Епафродит.

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

Тимотей

Една история се коментира днес много в медиите. Това е смъртта на Тошко от Вратца. Момчето е бито от двама братя на улицата. Кой е виновен, и как се е стигнало до този бой не можем да коментираме, но това което е интересно е, че докато трае битката между младежите на оживената Врачанска улица, много хора гледат ставащото. Някои си изваждат телефоните, но не за да извикат полиция или линейка, а за да снимат ставащото.

Човешкото безразличие не е нещо което да се наблюдава от скоро. От древността и до днес хората считат примера и действията на Добрия Самарянин, не за нещо нормално и правилно, а за вид героизъм. Хората заключват сърцата си, а цел да се запазят. Съчувствието е чуждо на

цивилизацията, толкова колкото е било чуждо и на хората и преди 21 века.

Павел пише за един свой близък съработник, на име Тимотей. Тимотей не е чужд на ума и сърцата на вярващите днес. Ние го познаваме, защото Павел пише за него с изключителна любов и нежност. Чували сме за майка му Евникия и баба му Лоида (2Тим.1:5).

Четейки стиховете в Посланието на Павел към Филипяните, ние виждаме тук две неща:

1- Павел има проблем с безразличието и егоизма и у християните- Фил.2:20-21

Фил 2:20 Защото нямам никой друг на еднакъв дух с мене, който да се погрижи искрено за вас. **2:21** Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово.

В случая църквата в Рим, където Павел беше. Сигурно там вярващите вече са били стотици(ако не и хиляди), но никой не се съгласява да отиде вместо Павел и посети църквата във Филипи и да донесе новини от там на Павел. Павел е загрижен за църквата, защото вижда у тях вяроност към благовестието, но усеща, че там се зараждат разделения, а вероятно има и лъжеучения. Павел не може да ги посети, защото е в затвора, но не може да намери е доброволци, които да отнесат посланието му там.

Поради тази причина, ПАВЕЛ казва:

-тук не намирам вярващи, които като мен да са загрижени за някой който е извън тяхното ползрение. По-рано в тази глава, той иска да предпази Филипянците от тази болест, наречена „НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВАТ ЧУЖДИТЕ”. Той казва:

Филипяни 2:4 Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото. **2:5** Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса;

В 21 стих, чуваме ехото на 4 и 5ти стихове. Те могат да бъдат изтълкувани така:

Не е угодно на Христос, когато Святия Дух ни нуди да направим нещо или да се молим за хора-вярващи, които са далеко от нас и не ги познаваме, да не се интересуваме и да не им съчувстваме и да не се молим за тях.

Това което Павел споделя с Филипянците относно вярващите в Рим, ми звучи много българско. Няма да сгреша, ако кажа, че ми звучи много Варненско. Ние българите сме вече, много затворени и индеферентни /безразлични към това което става извън „нашата черга”- нашите домове, църква, град. Това не е християнска черта. Вижте как и на двете места Павел, изяснява, че безразличието към вярващите, които са в нужда и ние можем да помогнем, но не го правим, не е угодно на Исус:

Филип. 2:4 Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото. **2:5** Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса;

И

Филип. 2:21 Понеже всички търсят своето си, а **не онова, което е Исус Христово.**

Кой Дух беше в Исус и кое е онова което е Исус Христово?!? Духът на грижа за чуждия, далечния, онзи за когото знаем, но не сме го виждали, не го познаваме.

В последните години на демокрация, връзките между църквите ни се състоеше най-често в това: *другата църква са получили помощи, нашите кога ще ги раздават?!?!*

Това със сигурност не е Христовия дух. Тялото Христово, не е само църквите във Варна или нашата църква на Сливница 100.

Христовото тяло се съставлява от много църкви както в България, така и по света. Нека никога не забравяме, че това на което се радваме днес-хубавата сграда и модерните придобивки, го имаме не защото ние сме богати, а защото тялото Христово някъде по света,вярващи чиито лица не сме виждали никога, са жертвали за нас.

Знаете ли, че една църква в Англия, всеки месец, имат молитвена служба на която се молят за нашите нужди специално?

Знаете ли, че докато църквата тук е страдала при гоненията на комунизма, църквата на запад се е молила без прекъсване и благодарение на тези молитви, ние днес сме свободни.

Да имаш Христовия Дух означава да излезеш от черупката си, означава да махнеш капациите на очите си, означава да разшириш полезрението на вече Християнския си поглед.

Да имаш Христов Дух, означава да имаш интерес, къде има братя и сестри, които имат нужда от моята молитва. Това няма как да стане, ако ти нямаш интерес към молитвените събрания. На тях ние съобщаваме, че нашия голям приятел и брат Алан, моли църквата да го подкрепи в молитва, защото внучето му – детето на дъщеря му и зет му, които като се женеха, казаха приятелите им да не им купуват подаръци за сватбата, а да дават пари. Тези пари до стотинка дойдоха за стоежа на нашата църква.

Няма как да имаш Дух Христов, ако не идваш на молитвена служба, защото тогава се съобщава, че Мари Майлс е болна от рак на панкреаса и има нужда от нашите молитви. Коя е Мари Майлс ли? Тя е онази жена, която води цялата документация така, че днес църквата ни да има кухня, модерна и оборудвана. Мари Майлс е вече при Създателя, защото отказа да ходи на тарапий, а прие, че е дошъл края на този живот за нея и не пожела да се бори за още няколко месеца живот.

Не гледайте само за своето, но и за чуждото/непознатото, но което е част от същото това Тяло Христово, от което си и ти.

Понеже всички търсят своето си, а не онова което е Исус Христово.

Апостол Павел не виждаше опаска от доброволци, да свършат работа за Господа. Всеки беше зает със своята си работа, със своето семейство, със своите си планове. Това не е одобрено от Бога. Затова ...

2- ...Той се радва, че има поне един, който както него да е загрижен за вярващите във далечния град Филипи-Тимотей.

Филип. 2:22 А вие знаете неговата изпитана вяност, че той е служител с мене в делото на благовестието, както чадо слугува на баща си. **2:23** Него, прочее, се надявам да изпратя, щом разбере, как ще стане с мене;

В какво Тимотей може да ни бъде пример?

Кой беше Тимотей?

Ние знаем, че той беше един от малкото хора, които отдаде живота си за да помага в служението на апостол Павел. Павел споменава името му при различни случаи над 20 пъти. С какво обаче той ни впечатлява?

Със своята зрялост въпреки младостта си.

Ап.Павел казва:

1Тим. 4:12 Никой да не презира твоята **младост**; но бъди пример на вярващите в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота.

Този младеж, беше придобил способност и дарба да служи на вярващите. Някои може да мисли, че това е под достойнството му, че е твърде много някой да иска от него това, че тези хора не заслужават да им служи, вместо това те трябва да му служат. Тимотей беше надживял детството на своето Аз. Той беше се преобразил и имаше в себе си Дух Христов, който му даваше възможност с лекота да загърбва земните и личните неща, само и само да послужи на Тялото Христово-Църквата.

Тимотей не беше роден с тази си дарба. Той беше тренирал в себе си това.

Ап.Павел му беше писал:

2Тим. 1:6 По тая причина ти напомням да разпалваш дарбата от Бога, която имаш от Бога, която имаш чрез полагането на моите ръце.

Не знаем, коя точно е дарбата, (може да е именно тази-на слуга), но той я беше разработвал, така че Павел го виждаше като одобрен свой съработник.

Тук искам да се обърна към цялата църква:

Ако си отскоро повярвал, тогава не се чуди, че не усещаш в сърцето си такъв порив-да служиш на недостойни за службата ти хора.

Въпреки това очаквай това да стане един ден със теб.

Пр. Бях млад пастир! Много неща във вярващите ме дразнеха. Младите във вярата не се отказваха лесно от слабости и пороци. Старите във вярата пък се държаха като новоповярвали, които искаха да се грижа за тях, сякаш са нови. Виждах много слабости и нелепо поведение в хора, които трябваше да бъдат стълбове. Това ме изнервяше и аз изпадах в един „свят” гняв. Един ден ми бяха казани едни думи, които прозвучаха като Слово от Бога до мен. Две думи: „Обичай ги!” Тези слова започнаха да ме променят. Те постепенно изтриха гнева от сърцето ми. Отмахнаха раздразнението ми и на негово място дойде любов. Това обаче отне време и не се случи изведнъж. Но винаги когато ставаше поредната случка, която да ме раздразни, аз се спомнях: **Обичай ги!**

Пр. един доста популярен музикант и певец повярвал в Исус. Още в първите дни след обръщението си, отишъл при пастира и запитал: сега какво да правя?

Ела на църква- казал пастира – и започни да растеш във вярата.

Но, аз съм известен и трябва да правя нещо, което да привлече много хора до вярата. Аз ще пея и свиря, а вие ще говорите на хората за Бог. Нека съберем много хора.

Жена ти вярваща ли е-попитал пастира.

Не е, но ще повярва- бил отговора на музиканта-но ние няма да я чакаме. Хайде да действаме.

Не-казал пастира-няма да чакаш, но не за друго, а да започнеш да говориш на хората за Бога и вярата ти.

Това е много бавно-казал музиканта.

Той нямал търпение и решил да се оправя сам. Организирай няколко ентусиасти и започнали големи събирания. Славата му траяла една година. Завършил разорен и разбит. Изоставен от семейството си и от хората.

Твърде надалеко, за кратко! Това наранява. Да хукнеш да бягаш преди да си се научил да вървиш.

Когато едно дърво расте бързо в короната си, то изоставя в корените си. Силните ветрове

поемат голямата корона и може да изкоренят плитките му корени.

Затова нека всеки вярващ да знае, че времето прекарано в църква, като част от Божието семейство, трябва да се използва правилно, като позволим на корените да се вкопаят здраво в земята. Казват че здраво дърво е онова, което колкото е високо, толкова е и дълбоко. Търси своите дарби старателно и с молитва. Използвай Словото Божие като пътеводител в твоето духовно изграждане. Не се опитвай да бягаш преди да си се научил да вървиш. Дай възможност на Божия Дух да те изгражда, пречупва и закалява. Църквата и днес има нужда от Тимотеевци. Не се оглеждай наоколо. Кажете : Ето ме Господи! Направи ме мене слуга!

Наградата на всеки който поеме пътя и служението на Тимотей е голяма. Не я пропускай. Не я загърбвай! Слуга готов да служиш на чуждите и непознатите, когато Бог те призове и ти покаже, че си Му нужен.

И ако някой ми каже, Да, но тези са евреи, а евреите са доста фанатични, аз ще ви посоча четвъртия пример Епафродит. Той беше езичник от всякъде. Но в сърцето му имаше

именно тази дарба, да служи на Бога. Затова църквата във Филипи го беше изпратила да отнесе дарът им събран в помощ на апостол Павел. В резултат на това пътуване Епафродит се беше разболял тежко и е бил близо до смъртта, но това се е разминало. Църквата е искала да го остави там в Рим, за да помага на Павел, но той им го праща обратно с вестите от него и с благодарностите.

Филипяни 2гл е едно описание на Християнска филантропия-човеколюбие, но не като теория или философия, а примерна практика. Любов вътре и навън от местната църква. Любов, жертва и грижа, която променя света.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

В тази глава виждаме четири примера за подражание:

Исус – неговата готовност да се откаже от привилегиите за да послужи на хората.

Павел- неговата готовност с радост да посрещне страданията и затвора, само за да е в служба на вярващите.

Тимотей – неговата готовност да се откаже от личния си комфорт и службата на своите, за да служи на далечни и непознати само защото са част от Тялото Христово

Епафродит – който също е готов да се откаже от личен комфорт(и не само комфорта, а дори и здравето и живота) и да се жертва, за нещо което на пръв поглед не е толкова важно, но е израз на любовта и грижата на една църква към нейния духовен наставник.

Можем ли да видим, че християнството е поредица от жертви. Можем ли да видим, че за да сме угодни на Бога, не можем да очакваме от Бога само да ни дава и да задоволява нашите прищевки, а ние да сме само едни щастливи консуматори. Тези жертви не са плод на някакви идеали, а на променено сърце и живот. Промяна дошла от Святия Дух Който е влязъл в живота на вярващия и работи там за да покаже Божието виждане за правилен живот на земята в подготовка за Вечния Живот. Битка на вярващите с войнстващото безразличие.

Готов ли си да се лишиш от комфорт, свобода, здраве и още други лишения ,

страдания и болки, които да приемеш с радост, защото са в служба на Бога?

Аз се радвам, че в нашата църква вече има хора които заради служението на Бога, страдат- страда бизнеса им, страдат близките им, страдат финансово, жертват не от излишъка си, а от нямането си, но служат заради Царството Божие. Служат на хора които са били далечни и странни, но чрез тяхното служение са станали или предстои да станат близки и познати. Ако не знаеш кои са, редно е да се заинтересуваш и разбереш. Нека се молим за тях, а ако Бог те води да дадеш за да може техния товар и жертва и страдание да бъдат намалени, направи го!

Направи онова което можеш: Ако е молитва – моли се настойчиво и дори можеш да постиш, за да видиш победа в служението им. Ако е даване- дай по възможно най-дискретния начин, така че само Бог да знае, че си дал. Можеш да сложиш жертвата си в плик и да напишеш името на служителя. Сложи този плик в ръката на касиера (с-Виолета) или го пусни в една от кутиите за дарения до колоните. Ако е практическо съдействие- тогава отиди при служителя и му предложи помощта си, да го

заместиш или да му помогнеш с нещо с което Бог те потиква.

Мисли и не бъди бездеен консуматор, а деен изпълнител на Словото което слушаш всяка седмица.